

1892/261

3-4. lap a hirtől

Debreczen, 1892.

213. szám

Kedd, szeptember 13.

DEBRECZENI HIRLAP

Előfizetési árak: Egész évre 10 frt., félévre 5 frt. negyedévre 2 frt. 50 kr., egy hétra 1 frt.

Megjelenik mindennap, vasárnap kivételével.

Felelős szerkesztő:

Rudnyánszky Gyula.

Kiadó tulajdos:

Kutasi Imre.

Szerkesztőség: Nagy-Hatvan-utca 1564. sz. Dr. Dusóczy ház

Kiadóhivatal: Nagytemplom-tér, 318. sz. Sz. Nagy Károly ház

Hirdetések a legmérsékeltébb árszámitás mellett vétetnek fel

Egyes szám 4 kr.

Az új „szövetségesek.”

Debreczen, szept. 13.

A még mindig tartó politikai „holt idény”-ben egyre másra életre kelnek olyas politikai tervek, a melyek méltán érdekelhetik a közvéleményt. Ezek között első sorban az a hír kötheti le a figyelmünket, mely arról szól, hogy a jelenleg fennálló ugynevezett közép-európai Hármas szövetség mintájára egy újabb Hármas szövetség van keletkező félben.

Orosz, Francia és Angolországok alkotnák meg az új szövetséget. A hír azt tartja, hogy az új szövetség is a béke fenntartása a céljából hozatnék létre. Már most, ha ez a szövetség tényleg létrejön, és ha a létök csakugyan a béke fenntartása — akkor Európa népei nyugodtan hajthatják le álomra fejeiket, mert háboru zaja nem fogja többé zavarni a boldogok álmát.

Ugy nézhetjük a dolgok fejlődését, hogy e szövetség létrejötté esetén a rég álmodott örök-béke — több mint bizonyos.

Mert csak tessék komolyan gondolkodni a dolgok felett: nem-e valamenyi nagyhatalom békeszövetségben fog állani, ha most már az osztrák-magyar monarchia, Német- és Olaszországon kívül, Orosz-, Francia- és Angolország is megcsinálja egymás között a Hármas szövetséget?

Hát kell-e ennél jelentősebb tényező ahhoz, hogy az európai békét — több mint bizonyosnak lenni lássuk? Mert kik háboruszkodt k egymással eddigelé leggyakrabban?

Hát éppen a most említett nagyhatalmasságok, a melyek most nemkevesebbet, mint azt mondják ki — még pedig formászerű és közkötelező erejű szerződésekben, hogy ők többé nem gondolnak a háborura, hanem a béke fenntartása képezi kölcsönös törekvéseik tárgyát.

Hát ez kétségkívül szép és jelentős dolog. Csak az egyet nem tudjuk megérteni, hogy ha az új államszövetség léte céljául a béke fenntartását tűzték ki a szövetkezni akaró új hatalmasságok, akkor mért nem szövetkeznek közvetlenül a már e célra szövetkezett másik három nagyhatalommal és mért alkotnak külön szövetséget, mikor egyszerűen csak csatlakozniok kellett volna a már meglévő hármas szövetséghez?

Mi éppen azért — mert ezt tartanók természetesen — fogadjuk kételkedve a hírt, hogy az új hármas szövetség szintén a béke fenntartása céljából alakittatnék meg. Hiszen, ha nem csatlakoznak a meglévő hármas szövetséghez, akkor ezzel azt dokumentálják, hogy nem e szövetséggel azonos alapon és célzattal, hanem ez ellenében szervezkednének, már pedig ez éppen nem jelentené a

békés szándékot, hanem éppen az ellenkezőjét.

Ezért nem nyugtathatja meg a kedélyeket az új hármas szövetségről szóló hír, s ezért tekinthetünk bizonyos aggodalommal ama törekvésekre, melyeknek célja ez új szövetséget létrehozni. — Európa népeinek semmi szükségük nincs arra, hogy bizonyos béke-szövetségek azért létesüljenek, hogy éppen a békét tartsák állandóan veszélyeztetve.

A legsóványabb béke is többet ér a legkövérebb háborunál, s mi legalább csak akkor fogadhatnók megnyugvással az ily fajta szövetségek létesülését, ha azt láthatnók, hogy azt a béke fenntartásának célzata szüli meg. Már pedig, ha a most szövetkezni készülő három nagyhatalmasság e szövetség által a békét akarja biztosítani, akkor annak első feltétele az, hogy ugyanazon alapon szervezkedjék és ugyanazon érdek szolgálatát tűzze ki célul, a melyet a már meglévő Hármas szövetség kijelölt.

Ha ez ellenében szövetkeznek — az azt jelenti, hogy a szándék nem békés és az érdek nem azonos. Már pedig mi — mint a béke emberei — csak elítélőleg szólhatunk minden olyan törekvéstről, a mely a békét veszélyeztetheti. És mert az új hármas szövetség nem lenne egyéb, mint e veszedelem állandó meleg ágya — egyáltalán nem tartjuk kívánatosnak a Hármas szövetségek megszaporodását.

A DEBRECZENI HIRLAP TÁRCZÁJA.

Életre-halálra.

(Humoreszk.)

Irtta: Bársony István.

Csendes nyugalommal örvendtem a minap egy szabad vasárnap délutánomnak, mikor bekopogtat hozzám a Nachtigall Kóbi, a kinek butorkereskedése van Budán, a fű utcán.

Éppen azon voltam, hogy jói összeszedjem az alkalmatlan embert, mikor ráesett a tekintetem a Kóbi képére és nyomban kitört a kacagás belőlem.

— Hát magát Kóbi mi az ördög lelte?

— Nahát ugyi, hogy mingyárt észreveszi? szisszent fel Kóbi olyan ijedten, mintha valami rossz gesztről lenne szó.

A derék embernek csupa kárminpiros volt a bajusza, még sokkal rózsaszínűbb, mint a szakáll, mely pedig szintén bevált volna primakvalitású vörös szakállnak.

Kóbi öklöre fogta a markát és megfenyegette a levegőt.

— Hunczut, gazember, ebadta! — dühnyögte mérgeesen egy láthatatlan alak felé.

— Nono Kóbi, hát mondja el a baját, hadd tudom legalább.

— De ígérjen meg, hogy pártfogol engem, mer' hogyha muszáj, hát fogok verekszeni tűzvel-vasval, életre-halálra! . . .

A kárminpiros bajusz szinte kihagyosodott erre a harcias szóra, kivált miután Kóbi még

rántott is rajta egyet, mintha szerfölött haragudnék rá.

— Hát lásson, az egészről az a gézengúz Rákóczi az ok, — kezdé Kóbi, letelepedve a díván sarkára. — Iszen ösmerhet ötöt, azt a csám-pás barbiert, aki lakja velem szemközt, hogy látok, a mint egész nap szappanoz és nyózz le az az emberek képéről a sertvést. Hát ez aszongya tegnapi hozzám az ótczán keresztül:

„Hallgasson csak ide Kóbikám, maga van egy zseniál szép ember, kár, hogy veres maga. De ha éppen akar, én bekenelek magát, ha kell, barnára, ha kell feketére, a szakállt, a bajózt, hogy az Eleonórka le nem fogja többet a szemt vehetni a maga sötétszin hajzatáról.”

„Én csak hallgatok egy darabig esztet a beszéd, de mán a szemem csak ott volt a tükrön, hogy lássak, hogy igaz, hogy nem jó, hogy nagyon szőke vagyok.”

„Eczzerre csak átmegyek hozzá.”

„Nevet? Na csak ne nevéssen, hanem várjon el a végét. Hát az az ember fog engemet és belenyom egy székbe, oszt' mutat nekem egy kenőcsöt, feketét.”

„Jobb lenne tán barna, hangozok félvállról, mer' feltűn, ha az ilyen élénk szőke ugy a színet veszit.”

„Nahát legyen barna és kiveszi a stelázsról egy tengely barna kenőcsöt. Addig kente-ficsélte rajtam vele, hogy tarka lettem tőle, mint egy daru. Na de csakhogy a bajszám barna volt, hát adós maradtam neki és elmentem haza.”

„Mindenki, a ki bejűtt a lokálba tegnapi, kérdezte tőlem, hogy hun van a Nachtigall? Nem rám ösmertek, mer' más volt rajtam az arczkifejezés a barna kenőcsötül.”

„Vettem tőle egy egész tengelyt, azt még este rácsavartam felit a bajszámra, felit máshova és nyugtalanul elszenderedtem.”

„Na'iszen reggel! . . . A bajszám le volt pingálva a párnára, a paplanra, az ingre, a falra, a hun forgolódtam. Sietek lemosni, hát képzelhet, hogy mi lett? Nahát csak nézzen rám. Nem szőke ez mán, de nem is barna, én még ilyet nem láttam sohasem. Hiába nevet, mostam én azt mán, dörzsöltem lugval, Ferencz-pálinkával, terpentinnel, ne higyem hogy használt.”

„Akkor elhivattam a házi orvost. Talán az fog nekem adni rá valamit belsőleg. Mikor meglátta engemet a Herr dr. Funkelstein, csak fogta gyombrát és kaczagott rám.”

„Na Kóbi, eztet le nem mos, — aszongya, — 'isz ez olajfestmény! hanem tudja mit? vágjon le a bajszát. Fog maga kinézni, mint egy bankár aus Wien és nyer száz procent az eleganciába.”

„De ha én levágok a bajszát, akkor én veszek száz procent a férfiségbe, felelek neki, mer' az Eleonórka, tudja, a rabbitól a leány, fel sem vesz akkor, hát mégis jobb a rózsapiros bajósz, mint a semmijen bajósz.”

„Elmegyek ma délbe' az Eleonórkához, hogy meglássak a csapást, melyet rámér az én piros bajósz. Hát nem ott űlt már vele a Rákóczi? Azt meséli neki, hogy szedte rá engem és tapsolni kezd, a mikor meglát. Tapsol az Eleonórka is az ű két kis kézzel, lassan-lassan tapsol a táti is, tapsol a mámi is, utóljára tapsolok én is.”

„Hanem a ki utóljára kaczag, az kaczag legjobban. Fogsz te még sirni is, te Rákóc

— **Berlini lap Tiszáról.** A berlini „Börsenzeitung“ „Tisza darázs-fészekbe nyult“ című vezércikkében foglalkozik a magyarországi egyházak egymás között való viszonyával és Tisza azon figyelemztetésével, hogy a protestánsok részen legyenek, aztán pedig így folytatja: Tisza mögött az egész magyar nemzet áll. A pápaság elleni komoly küzdelemben Tisza a magyar nemzet vezére, ki azután csakhamar ismét a kormány élére jutna. A kulturharc az oroszellenes magyarokat konfliktusba hozná a magyarországi szlávokkal, Ausztriára nézve pedig az lenne a következménye, hogy a lengyelek elpartolnának a németektől és a magyaroktól.

— **A jövő évi költségvetés.** A minisztertanács tegnap kezdte meg behatóan tárgyalni az 1893-iki költségvetést. Ezuttal nem történt még végleges megállapodás az összes tárczák kiadásairól és bevételeiről s az erre vonatkozó döntés egyelőre függőben marad, mert Szapáry gr. miniszterelnök és Fejérváry honvédelmi miniszter a király kíséretében a pécsi hadgyakorlatokra utaznak. Annyit azonban már most beszélnek kormányparti körökben, hogy a jövő esztendői budget nem fog különös meglepetésekkel lezárodni, sőt ha jól megy, — marad is egy kis fölösleg.

— **Pénzügyminiszterek konferenciája.** Két különböző hír keringett tegnap a világgazdaságon a valuta-operációkról. Az egyik Berlinben merült fel, s a valuta reformok elhalasztásának hírével fel vitte a börzére míg egy bécsi jelentés szerint Wekerle és Steinbach pénzügyminiszterek legközelebb fontos pénzügyi tanácskozásokat fognak tartani. Ez utóbbi már valóban bizonyul is, mert mint jól értesülünk, pénzügyi körökben beszélnek a két miniszter vagy Budapesten vagy Bécsben találkozni fog a napokban s főleg a költségvetés kérdésének elintézésén fognak táncskozni. Szó van ugyanis arról, hogy Ferencz Ferdinánd főherceg tengerentúli utazásának egy részét a két állam kasszája fedezze, legalább a hajóköltségeket, a melyek mértékét egyik verzió szerint százötven, egy másik verzió szerint háromszázezer forintban kívánják megállapítani. Ha a két miniszter ebben megállapodik, e költségek a közös budgetbe kerülnek,

Judás! Hát most mongyon meg, hogy mit csináljak vele?”

— Bánom is én Kóbi; hát miért kérdi tőlem?

— Jól van jól; no ugyi agyonütné?

— Nem tudom én, Kóbi.

— Persze, hogy agyon! Én is agyonütnék, de nem bírok vele.

— Hát pörölje be.

— Pöröljek be? Oszd vigyek oda a bírósághoz eztet a bajózt, hogy nevensenek rajtam. De nem oda bunda! . . .

— De hát akkor mit tudom én, hogy mit csináljon?

— Hm! hát azért van itt ész; — mondá, és a homlokára bökött, — kihivok ötet! . .

— Mi az?

— Kihivok párbajra . . .

— Bolond maga Kóbi; nem ért maga az olyasmihhez! — Hát tud maga löni, meg vívni?

— Löni? vívni? minek?! Hát nem érti engem? — Kihivok és punktum!

Kóbi szörnű ravasz arcot vágott és csendesen folytatta:

— Csak kettő lehets: vagy megijed és elfut, vagy nem ijed meg és akkor kiegyezek vele.

— Vagy ugy!

— No persze! maga talán csak van olyan bátor, hogy ki mer nekem hinni a Rákóczit? . . .

— E szerint hát azért jött Kóbi, hogy beugrasson párbajsegédnek?

— Wieheisst, beugratni? Csak nem gondol komolyan, hogy komolyan verekszek?

— Nono!

— Persze! csak rájleszt és punktum.

— De hátha nem ijed meg?

— Hogyne ijedne meg?

— Ha elfogadja a páros viadalt?

— De én nem fogadom el. Hát nem érti engem?

és pedig a tengerészeti miniszterium megterhelésével. A főherceg és kíséretének személyi kiadásait e szerint privátkasszából fedezték.

— **A diplomációk összehívása.** A hivatalos lap tegnapi száma közli a legfelsőbb kéziratokat, melyekkel a delegációk október elsejére összehívattak. A legfelsőbb kéziratok gróf Kálnoky külügyminiszterhez, Szapáry Gyula gróf magyar és Taaffe gróf osztrák miniszterelnökhöz intéztek.

A jellemképzésről.

(A tanár urak figyelmébe.)

A jellem az ember lelkének szilárdsága a jó követésében és mint olyannak képzése mindenesetre a nevelés legelőkelőbb feladataiból való.

Azonban amily fontos ez a nevelés feladatai között, épen oly sok nehézséggel jár, meg ép oly mély belátást s kitartó szorgalmat igényel.

A nehézségek legtöbbje azon viszonyokban jelentkezik, melyek közé minden ember világra jötte s élete által mintegy kényszerítve beszorul s a melyekből megszabadulhatnia módjában nem áll.

Már a nemi különbség is roppant eltérést okoz az emberben a jellem kialakulására szükséges természeti képességek és tehetségek között. A nő természetinél fogva szolidabb, a férfi nyersebb, az engedékenyebb, ez pedig makacsabb, az gyöngébb, ez pedig erősebb, valamint testében ugyi lelkére nézve is. Azért a női s férfi jellemképzésnél sokban eltérő eszközöknek kell alkalmazásba jönniök, vagy ha ugyanazon eszközöknek is, de legalább is más mértékben és más uton-modon.

A vagyoni állapot hasonló különbséget tüntet fel. A szegény rendszeren szerényebb, csendesebb, engedékenyebb és fősvényebb. Ellenben a gazdag gögösebb s hajléktalanabb; de egyuttal könnyelműbb, egyenesebb, őszintebb s adakozóbb szokott lenni.

Igy vagyunk a rangkülönbséggel is, melyet az emberek, bár eleget küzdenek ellene, egyhamat megszüntetni nem fognak. Az alacsonyabb

— Nem én Kóbi.

— Na nézzen ide: maga van egy skribler, fog nekünk írni egy nyilatkozás für satisfaction.

— Ohó! . . .

— Maga tud aztat.

— És az Eleonórka? Mit mond ehhez a komédiához?

— Bizzon csak rám aztat.

Kóbi mosolygott. Az egész emberről kiteszt, hogy valami nagyban fő a feje.

Kíváncsi voltam a dologra és megigérttem Kóbinak, hogy eljárak benne. Estefelé benéztem a borbélyhoz és mialatt megnyirt, szóba hoztam Kóbit:

— Hallja-e Rákóczi, — fenegyerek ám ez a Kóbi!

— Nagy akasztófa.

— Dühös mint egy sakál: magát meg akarja ölni.

— Nem-a.

— Nekem ma mondta.

— Nekem meg az imént.

— Hol beszélt vele.

— Itt volt nálam, egy félórja sincs.

— A manóba is, hát már akkor én rám semmi szükségök.

— De van, hogyne vóna?!

— Nem értem.

— Irjon csak meg a teénsór aztat a nyilatkozás.

— Arrol ugy-e, hogy kibékültek?

— Nem, hanem hogy megverekedtünk.

— Hogy verekedtek meg?

— Életre-halálra.

— De hisz, egyiknek sincs baja?

— Majd lesz mikorra kell.

— Na, akkor én majd én is megírom a nyilatkozatot.

— Én nem bánok, énelem ugy is jó.

A borbélytól beszóltam Kóbihoz, tombolt, mikor meglátott, majd megölte az öröm.

sorsu embert visszavonultság, zárkózottság, gyanakodás, bizalmatlanság jellemzi, legalább a föllebvalókkal szemben; ha azonban nagyobb polczra vergődhetik, gögös igazán kiméletlen zsarnok. A magasabb ranguknál pedig, míg jól megy dolguk, mások irányában őszinteséget nyíltságot, bizalmat, nagylelkűséget észlelhet; de bukásuk után minden rosra képesek, mint-hogy sem a munkát nem szeretik, sem új helyzetekkel kibékülni nem tudnak, sem pedig elég erejük nincs, hogyha fölényöket másokkal szemben elvesztették, legalább magok fölött megszeressék.

Ekként foly be a jellem alakulására a foglalkozás is, melylyel az ember életidejét tölti. A szántó-vető ember rendszeren békésebb, egyenesebb, szolidabb, vendégszeretőbb, hajlékonyabb simulóbb, mint az iparos, ez pedig később a zendülésre, körütekintőbb, érdesebb és önzőbb. A kereskedés még több oldalról támadja meg a jellemet, midőn másoknak nemcsak szükségét, hanem nyomorát és szerencsétlenségét és számításába vonván saját előnyére törekszik kiaknázni. A művészetek és a tudományok embereit pedig az ingerlékenység, a hiru hírnév után való vágy, és más, hozzájuk éppen nem illő hibák szokták kísértetni, meg kísérni.

Tagadhatlan végre az éghajlat s a kor-szaknak, melyben az ember él, hatása a jellem kialakulására. A meleg égő alatt lakók élénkebben képzelődnek, hevesebbek s szenvedélyesebbek, ingadozóbbak és állhatatlanabbak, mint sem a hidegebb gödövek, a kikkél inkább a nyugalom, tiszta gondolkodás erős s kitartó akarat komolyság és szilárd kedély otthonos.

Mindazáltal nagyot hibázna, ki azt vélné, az ember jellemének képződése csak is ezen külső esetlégességektől függ és a nevelésnek nem volna meg a hatalma, mely a lelket mindezek-től, hanem is teljesen, de legalább igen nagy-mérvben függetlenítse.

Sőt ellenkezőleg, ha mindennemű, rangu, foglalkozásu, állásu, hazájú s égővű emberek között látunk nagy férfiakat, példányszerű alakokat és tiszta jellemeket, kik valamint az indulatokon és szenvedélyeken tudnak uralkodni, ugy a külső talán ártalmas befolyásnak is acézolt mellel állanak ellen, azt Isten után, a nevelésnek kell tulajdonítani, mely erőt adott a léleknek,

— Meglesz, meglesz! — kiáltotta elfojtott hangon.

— Micsoda? a párbaj?!

— Dehogy a párbaj . . .

— Na azért mert én azt a nyilatkozatot nem írom meg.

— Tudja mit? Irjon meg mégis.

— De mikor nem Igaz.

— Irjon meg, de ne irjon alá.

— Akkor nem ér semmit.

— Majd én aláíratok más valakivel.

— Isten neki Kóbi, — de hát mire való lessz az?

— Holnap, majd holnap, felkendezett Kóbi és közben oda fenyegetett az üveg ajtón át Rákóczi feté:

— Hunczut, gazember, ebadta!

— Hát mégis harakszik reá?

— Jaj neki, szászor jaj! — te Rákóczi

Judás! . . .

— Na Kóbi én egy szót sem értek a maga dolgából.

— Nem tesz semmit teéns ur, csak jöjjen velem holnap az Eleonórkához.

Ösmertem egy kicsit, sokszor láttam a bátyja antikvárius üzletében, elvitt hozzá másnap a kíváncsiság.

Alig léptem be, már jött Kóbi, meg Rákóczi karonfogva, mint két jó barát, csakhogy Rákóczinak egy tenyérnyi angol flastrom volt a ké-pére ragasztva.

Mikor Eleonórka meglátta összezsapta apró kezeit.

— Hát megbékültek? Nini a Rákóczi! Mi baja, mondja?

Rákóczi némán mutatott Kóbira.

Kóbi előhuzta a zsebéből azt az írást, melyet én fogalmaztam neki, Eleonóra elolvasta a címét:

„P á r b a j - j e g y z ő k ö n y v .“

— Hát megverekedtek? kérdé ijedten a kis hebreá.

hogy mint a saát gyöngéin, úgy a kultámadásokon is diadalnaskodjék.

Ennél fogva a jellem képzését nem lehet eléggé figyelmébe ajánlani a nevelőknek s oktatóknak.

Dr. Cs. I.

Csak realisan!

Debreczen, szept. 13.

A debreczeni embereket az egész hazában általánosan gyakorlatias — praktikus — észjárásuaknak szokták tartani s ezer meg ezer apró jellemvonás fölemlíthetőségével volna ez a kétség-telen tény igazolható.

Debreczeni embereket, a kik oly sokféle és sokféle egénekkel érintkeznek, lépten-nyomon üzleteket kötnek élelmes népekkel, nem lehet rászédni s bizony az uzsora sem pusztított azok között, mert volt esze a csapdába nem menni.

Ez a gyakorlatias gondolkozásmód jellemezte a város hatóságát is minden időben s a példák halmazát idézhetnők történelmünk-ből, s melyek összhangzón bizonyítanak ezen állításunk valódiságát.

Ujabbán is jelét adta gyakorlatias érzékének a nemes város tanácsa és éppen ez az, a mivel a jelenben foglalkozni akarunk a t. szerkesztőség engedelmével.

No igen, mi értjük azt nagyon jól, hogy ha valamelyik jelentékenyebb utcánk háziurait összeheszelve elhatározzák, hogy házaik jobban értékesíthetése céljából aszfaltíroztatják a gyalogjárót a régi, folyton javítást igénylő s folyton rozsz téglakövezet helyett és megajánlják a hatóságnak a bekerülési ár bizonyos részének — mondjuk felének — fedezését, ezt mondjuk értjük; mert hiszen az aszfaltírozás bár mennyire óhajtott is, még sem képezi a polgárság közszükségletét, lévén az egyesek hasznára az első sorban. Emeli ugyan a város szépségét és köztisztaságát is, de már ezt csak a második sorban cselekszi s épp azért igen elég a várostól, ha csak felét fizeti e fényezésnek.

Nagyon nem szép volna a háziuraktól, ha a maguk előnyeinek költségét a sokféleképpen megterhelt házipénztár nyakába tolnák és igen dicséretes dolog, hogy alig szóba jöhető egyes

— Eletre-halálra! felelé Rákóczi.

Kóbi egyszerre kiegyenesedett. Szinte meg-nőtt egy másodpercz alatt.

— Ne higgyen neki Eleonórka! — kiáltá diadalíttasan.

Rákóczi összereszt: Kóbi merészen a szeme közé nézett.

— Hunczut gazember, ebadta! — üvölté lelkendezve.

Nem értették a dolgot; Rákóczi ott állt, mint egy szobor, fehéren, mint azok, akiket be szokott szappanozni.

Egyszerre Kóbi neki ugrott.

— Könyörgött. — ujjongta, hogy engedjem őt regényhőssé lenni, majd markiroz és ráragaszt a képére egy flastromot, mintha vágás lenne.

S egy macskaugrással neki ugrott Rákóczi-nak és lekapta a képéről az angol flastromot. Csakugyan nem vol alatta seb.

De már ez még egy ötven krajczáros Rákóczi-nak is sok volt.

— Hah kigyó rászedtél! — harsogta, — ne higgyenek neki, ő jött oda hozzám és tíz pengőt adott, — hogy hagyjak magamat bera-gasztani és hagyják rám fogni, hogy össze-vagyok vágva! Oh, a kigyó. a ravasz terem-tés . . .

A kínos helyzetnek Ellenórka vetett véget, — És ön tíz pengőért ilyen komédiát űz a férfi becsületből? — Ön nem férfi — Rákó-czy! . . .

— De kérem az vagyok! . . .

— Egy szót se többet, — távozzék azon-nal! Mit nekem egy fekete bajusz, — ha olyan emberé? — Inkább kell akkor ez a veres bajusz.

— És ábrándosan borul a Kóbi kebelére.

— A tied vagyok! sóhajtá.

— Eletre-halálra! — esküdözött Kóbi.

ritka eseteket kivéve, — nem is történt eddig ilyesmi.

De egészen furcsa felfogást hallottunk a fentiek alapján, melyet szeretünk nem föltétlenül igaznak hinni, mert az nagyon veszedelmes uzus lenne a hatóságtól, olyan, a mely ellen eleve tiltakoznia kell a polgárságnak.

Soha keservesebben panasz nem hangzott Debreczenben, mint most a vízhiány miatt. Nyakunkon a rémes pusztítással fenyegető kolera s az okosok azt mondják, hogy veszedelmes szövetséges társa e rémnek a rozsvíz, a melyben Debreczen d u s l a k o d i k.

Még mielőtt az emberi életet gyorsan kioltó veszélynek híre sem merült fel, ajánlatok tétettek a város jó ivóvízzel való mikénti ellátása kérdésének megoldására; ámde a város az ajánlatokat elhallgatta, mert a maga számára akarja fentartani ennek kivételét, a mi igen helyes, csak venné is hát fogatba.

Miután ez sok időbe kerül, a város elhatározta, látva, hogy az igen előnyös haszonnal jár, beszerzi a nem is drága kulfurási garnitúrát s ime ez még ma sincs meg, pedig jobban-jobban hangzik a panasz, hogy nincs víz s kimutattak egyes városrészeket, a hol nincs közel ivóvíz.

Itt vagyunk pl. mi Varga-utca végén lakók, 8—10 ezer lélek szűkölködik az ivó vízben; nincs közelünkbe kut!

A jó Messzena-utca beliek is így lehetnek, a kik várják a várostól a kilátásba helyezett, a főorvostól követelt kutat és látják, hogy hiába várják s megunva a herce-hurczát felajánlották a nekik furandó kut költségének fedezésére 300 forintot, mint $\frac{3}{4}$ részét a bekerülési árnak.

No hiszen a mi a Messzena-utcaiak e tet-tét illeti az igen szép f i g y e l m e z t e t ő volt a hatóság számára, az meg lefőzte őket azzal, hogy nem értette meg e czélzást, hanem azt mondta: jó, kaptok kutat, csak hogy egy kut ára nem 400 irt, de 450 forint, s így $\frac{3}{4}$ rész nem 300, de 337 frt 50 kr; ha tehát a még meg nem ajánlott 37 frt 50 krt is nemcsak megígéreték, de be is fizetitek, hát — lesz kut.

Nevetni tudnánk e hatósági tréfán — ha úgy végez a mint beszélük a városház előtti kaszinóban s ha igaz, hogy az valamelyik lapban meg is jelent — mert mi nem olvastuk, — de mi inkább megütődünk rajta.

Hát a jó ivóvízű kut ép olyan mint az aszfalt, hogy ahhoz csak azok jutnak a kik befizetik az árát? Hol van ez megírva? Hol van erre példa? És ha valóban igaz a fenti dolog: hogy illik az Debreczen városához, hogy egy kut létesítését, melyre égető szükség van azzal odázza el, hogy lássuk előbb a pénzt, lássuk a 37 frt 50 krt, főképp, a mi nincs megajánlva!

Hisz az aszfaltírozási költséget a város el-
l e g e z i, de a járdát elkészítteti.

Rozszul teszik a Messzena-utcaiak, ha to-vább is mennek helyén nem való áldozat tétel-
lökben. A városnak kötelessége a k ö z k u t a k
l é t e s í t é s e, van erre szabályrendelet, mely-
ben nincs megírva az ilyen r e a l i s eljárás.

A főorvos is a várostól követeli a közegészségügy szempontjából a 20 kutat, k ö v e t e l j e
a közönség is.

Mért nem határoz úgy a város a nyári szinkörre, hogy építet, ha a kiknek kell befizetik előre a költség $\frac{3}{4}$ -ét?

Vagy a víz, az szegény embernek való, ha nincs pusztuljon.

Ugy hiszszük mi, hogy a fenti hír, csak a mult kánikulla utolsó kacsája volt s ha komolyan foglalkoztunk vele, azért tettük, nehogy később is hápogjon e kacsá, melynek tetszése abszurdum.

Debreczen város nemes tanácsa olyan nagyon gyakorlatias soha se lehet, mint a minőnek híresztelik. — Ne is legyen.

Varga-utczai.

Különtélek.

* Oláh szirén a Boszporuszban. Bibesco Mária hercegnő, a bukaresti előkelőség egyik ifju nőtagja, a ki jelenleg Konstantinapolyban tartózkodik, arra a nem könnyű feladatra vállalkozott, hogy átuszsza a Boszporuszt. E hó 9-dikén sógorával, gróf Starczenszky osztrák-magyar főkonzullal együtt tette meg az utat s háromnegyed órai uszás után elérte az ázsiai partot.

* A katonai drill áldozata. Dunaföldváron nem tudták megfejteti, hogy mi kergethette a halálba azt a Fabik nevezetű 23-ik gyalogezred-beli közkatona, a kiről nemrég irtuk meg, hogy szolgálati fegyverével agyonlőtte magát. Bikity-ről, az öngyilkos szülőföldjéről azt írják most, hogy a szegény fiu a katonai „drill“ áldozata volt. A pecsi hadgyakorlatokra vonult ezredével. Utközben nagyon elgyötörte a gyaloglás és erős bélhurutja is volt. Kétszer jelentkezett rapportra, hogy beteg, hagyják pihenni, de felebbvalói mind a kétszer elutasították. Erre végső kétségbeesésben öngyilkos lett. Szülei csak bajtársainak leveleiből tudták meg, hogy meghalt. Az ezred parancsnoksága máig sem értesítette őket, hogy mi történt a fiukkal, pedig az már két hét óta fekszik a dunaföldvári temetőben.

* Godard léghajós kalandja. Godard francia léghajós, a ki most Filippopoliszban, a bolgár kiállításán produkálja magát lekötött léghajójával (ballon captif), vasárnap egy hete csaknem pórul járt. A gömböt tartó kótel elszakadt s a gömb nyilsebesen emelkedett a telhők közé, a hol csakhamar el is tűnt az elre-mült nézők szeme elől. Mult szerdaig semmit sem tudtak az elszabadult léggömb felől, mig szerdán este végre híre érkezett, hogy Godard léghajós sok vesződés után három kilométer-nyire Tatar-Bazardsiktól földet ért a gömbjével. Az akaratlan léghajó-uton Godardnak utitársa is volt Maxer francia mérnök személyében.

* Bombamerénylet Bolognában. Tegnap hajnali két órakor, — mint Bolognából írják — szetrobbant egy nagy bomba az ottani táviró-hivatal kapuja előtt. — Az erős levegőrázkódás következtében az ablakok mind betörték. Egy hirlapíró súlyosan megsebesült. A legnagyobb pusztítást a Stefáni-ügyönyökös írószobában tette a robbanás. Az egész szerkesztőség rombadólt. Az a szerencse, hogy a munkatársak éppen eltávoztak már. Néhány gyanus embert letartóztattak.

* Főherczeg a világ körül. Ferencz Ferdinánd, a reménybeli magyar trónörökös, még ez év december havában utnak indul a tengeren túl fekvő világrészekbe és tizenegy hónapon át lesz uton. Az utazásnak nem csupán az a czélja, hogy a fiatal főherczeg, a kire a jövőben nagy feladatok várnak, a világot beutazva, gazdag tapasztalatokkal térjen meg abból; hanem az utazásnak kereskedelem-politikai céljai vannak, melyeket a magyar és osztrák kormányok fokozottabb mértékben akarnak elérni, mint a hogy az eddigi hadihajók küldése által sikerült. A tengerentuli államokban való kereskedelem-politikai érdekeink nagyobb előmozdítása végett egy nagy és modern berendezésű hadihajót akarnak kiküldeni, még pedig Indiába és Ausztráliába. Az osztrák és magyar kormány között épen most folynak az ezzel járó pénzügyi kérdés megoldása iránt a tárgyalások s alig kétséges, hogy azok eredményre fognak vezetni. Ebben az esetben Ferencz Ferdinánd főherczeg tengeri utjának egy részét ezen a hadihajón fogja meg-
tenni.

A szerzetes.

A nap lemenőben van. Bucsuzó sugara játszva csókdossák egy komor kinézésű ház ablakait, melyeken keresztül megtörve jutnak a szoba belsejébe. Az ablakokat borító zöld függönyök oly kísérteties fényt kölcsönöznek a különben is szomorú tekintetű szobának.

A haznál beteg van, halálos beteg. . . . A jó néni haldoklik. Kezei idegesen babrálják a takaró himzett csipkét. Az ágy lábánál ülő fiatal leányka vigyázva lesi: nincs-e nényének valamire szüksége. A csendet csak olykor, olykor törli meg a beteg kínos nyögése, vagy száraz, elfuló köhögése.

Egyszer felemelkedik s sovány, sárga kezével parancsolólag int a leánykának, ki sietve ugrott fel. A néni halk, szagatott hangon szól: Kis Lizám! küldj el valakit papért.

A leány a másik szomszéd szobába távozott s nemsoká jelenté az ajtózár csattanása, hogy a parancs teljesítve lön. Liza visszatért és jelenté, hogy a cseléd eltávozott.

Most ismét az előbbi csend kezdődött. A pap soká késett.

A nagy lábas óra hangos ketyegése tal

már a közelgő halál csont lábainak vészes kopogása!

A beteg türelmetlenül hánykódott vánkósán. A kis Liza halkán csitítja:

Néni, kérem, ne izgassa magát! . . .

A beteg erre valamivel nyugodtabb lett. Csakugyan nemsokára lehetett hallani a visszatérő szolgáló s pap kettős kopogását.

Az ajtó felnyit s belépett rajta a szerzetes. Nem éppen fiatal, de nem is öreg, sugar deli termetű, villogó szemű férfi volt. Szomorú, de mégis oly égbe emelő, megnyugtató hangon vizsgálta a beteget. Ez felemelkedve parancsolólag mutatott az ajtóra. erre a kis Liza eltávozott a szobából. Mire a beteg, gyöngye, töredezt hangon kezdett gyönni.

„Ezelőtt huszonöt évvel viruló egészségben, egy szép ifjú édes biztatásai között bárkinél boldogabbnak éreztem magamat. A röpke, csalfa képezet már elém festé azt a kis picziny, édeni lakást, melyben a világ zajától, nyelvtől elvonulva, egy második paradicsomot voltunk alkotandók. De „Ember tervez, Isten végez“ a sok szép kép szét bomlott, szét kellett bomlania. Egy anyagi csapás, egy pár rossz ember rossz szive . . . Apám kérére egy nem szép, de vagyonos embernek kellett nyújtani, a már oly rég másnak ígért kezét. Ettől fogva soh'se láttam az én üdvömet, csak egyszer . . .

Az esküvő megtörtént. Férjem egy hét múlva halva volt. Ugyanekkor fényképezeti ládácskám-ból hiányzott egy mérget tartalmazó üvegcsé . . . Mindenki azt mondta: öngyilkosság, semmi más és ezzel be volt fejezve a regény. Csupán én tudom s tudtam, hogy nem öngyilkosság. (Itt a beteg irtózáva takarta el arcát.)

Ekkor s utójára a temetésen láttam azt az ifjút. Oh mily szomorúan, szánakozva nézett reám, ki nem a férjet, mint mások hitték, hanem feldult boldogságomat, vétkemet sirattam . . .

Ettől fogva soh'se láttam őt . . .

Itt a beteg elhallgatott s fáradtan csukta le szemét.

Az öreg szerzetes pedig halkán mormogta: El ment a te lelki üdvédért imádkozni. Majd a beteghez lépve könnybe fuló hangon susogta.

„Ego te ab solvo ab omni vinculo . . .“

A lemenő nap sugarai szomorúan világíták meg az összetört boldogság két martyrját, kik közül már az egyik elköltözött.

Vajjon hova! . . .

Pákozdy András.

A furesa végrendelet.

Zilber Jónás amolyan zsigori nagybátya. Volt különösen egy unoka öcsöcsé, kit nagyon szeretett s a ki viszont úgy mutatta, hogy nagybátyja iránt szinte kellő szeretettel és tisztelettel viseltetik. A viszony nagybátya és unokaöcs között példányszerű volt. Az unokaöcs mint kezdő fiatal ember és egyszerű hivatalnok minden dologban kikérte nagybátyja tanácsát, annak szavait orákulumként tekintette, úgy hogy az öreg Zilber komolyan hihette, hogy unokaöcsöcsé szívében iránta igaz szeretet rejlik.

A nagybátyának, meglehetősen tekintélyes vagyona volt, de azért mégsem adta magát át a semíttevésnek, hanem folytonosan dolgozott: ócska nemű üzérkedést folytatott, kis üzletében a legpéldásabb rendben voltak elhelyezve minden nemű ócskaságok és régiségek, az ócska sárga cipőtől kezdve a katona lajbiig. Itt üldö-gélt ő reggeltől estig, nap-nap után évről-évre csakugyan itt érte utól a halál is. Halála előtt biztosította öcsöcsét, hogy minden vagyonát reá hagyta, a mi annak szerfelett nagy örömet okozott. Mikor meghalt, fényes temetést rendezett az öreg Zilbernek, de természetesen a temetés után első dolga volt a közjegyzőhöz menni, hogy megtudja: tulajdonképen mit is örökölt.

A közjegyző felolvasta a végrendeletet, a melyben ő volt általános örökösnek megnevezve, de fájdalom a végrendeletben pénzről vagy értékpapirról szó sem volt, csak házi butorai és régiség üzlete tulajdonosává tévé őt. Ez fiatal emberünket felbosszantotta, az öreg Zilbernek lakását és üzletét töviről-hegyire felhányta, de körülbelül 100 forint készpénznél és 2 db török sorsjegynél egyebet nem talált. Haragjában, de meg mivel a végrendelet is úgy intézkedett, összes butorok és régiségekre árverést tűzött ki

s haragjában nem vette figyelembe a végrendelet harmadik pontját, mely következőleg hangzott:

„Miután életemben arról győződtem meg, hogy szeretett unokaöcsém irántam szeretettel és kegyelettel viseltetik, azon óhajásomat fejezem ki, hogy az üzletemben levő 1—30-ig folyó számmal ellátott ruhaneműeket ne bocsássa árverés alá, hanem azokat tartsa meg s azok közül mindegyik darabot legalább egy hétig viselje. Ezen irántam való kegyelet minden bizonynyal áldást hozó lesz reá nézve. Vajha az isteni gondviselés megadná neki a jó sugallatot, hogy ez utolsó kérésemet teljesítse.“

A végrendeletnek ezen pontja még jobban felbosszantotta az örököst.

— Az kellene még, hogy a miért az öreg ilyen csunyán megcsalt, még ócska ruháit viseljem is.

Legelőször is a megjelölt ruhaneműket bocsátotta árverés alá s el is kelt minden ingóság, minden butor, csak a 30 ik számu viseltes nadrág nem s mikor az árverelő eltávoztak, mérgesen csapta földhöz a ruhadarabot s úgy vette észre, mintha a zsebében valami papiros megzördült volna, megnézi közelebbről, a nadrágnak egyik zsebe be van varrva, felfejti és ime a nadrág zsebből egy gyönyörű ezres bankó került elő egy levélke társaságában, melyen ezen rövidke gunyos sor állott: „Harmincz ócska társam ily beléssel van ellátva.“

A fiatal ember bosszúságában elájult s mikor felocsudott, örülten hajhászta az árverelőket de azokat nem találta.

Bíróságtól bírósághoz vonszolta azokat de a huszonkilenc ezer forintnak se hire, se hamva.

Igy tréfálta meg az öreg Zilber az unokaöcsöcsét.

N A P I H I R E K.

— **Uj regényünk.** Most folyó regényünk bevégezte után a modern francia regényirodalomnak egyik gyöngyét: P a u l B o u r g e t fiatal regényíró „H a z u g s á g o k“ című művének közlését kezdjük meg. A regény eredetije, m e n s o n g e s, Franciaországban szenzációs figyelmet keltett. A zseniális szerző e műve által a jelenkor legtekintélyesebb francia regényírók közé emelkedett. A szerző, mint elemző író, é r d e k f e s z i t ő, néhol sötét képeit mutatja be az életnek; azonban a munka célzata komoly, szigorúan erkölcsös. Reméljük, hogy e kiválóan érdekes regényünk t. olvasóink osztatlan tetszésével fog találkozni.

Határidő naptár.

Nagy sétahangverseny vasárnap és ünnepnapi-
kon d. u. 6 órakor a Margit-fürdőben.

Muzeum a kollegiumban a közönség számára nyit-
va van vasárnaponként 10-től 12-ig délelőtt.

Anyakönyvtár a kollegiumban a közönségnek nyit-
pénteken 11-től 12-ig.

Nyilvános olvasóterem a kollegiumban, aug-
1-ig zárva.

A kir. itélő tábla hivatalos órái d. e. 8—12-ig, e.
u. 2—5 óráig. — Az igtató, kiadó hivatal és az irattér-
nyitva d. e. 9—11, d. u. 3—4 óra közt; vasárnap és ün-
nepnap d. e. 10—11 óra közt.

Szept. 18. A debreczeni termény- és áruárutár
résztvénytársaság közgyűlése a városháza nagytanácster-
mében.

Szept. 23. Hajdumegye törvényhatósági bizottsága-
nak őszi közgyűlése a megyeház tanácstermében.

— **Egy német Debreczenről.** Jól esik tudomásul vennünk, hogy mialatt oláh testvéreink valóságos rágalmozási hadjáratot folytatnak ellenünk egy pár külföldi ujság hasábjain, Lipcsében egy diszesen kiállított vaskos kötet jelent meg, a mely elejétől végig a lángoló lelkesedés hangján szól Magyarországról. — Ezt a könyvet, a melynek címe „Eine Pustenfahrt, Bilder aus der ungarischen Tiefebene“, egy W o e n i g Ferencz nevű német poéta írta, a ki mint turista

bejárta a magyar Alföldet és szükségét érezte, hogy egy kétszáz oldalas, szerezetreméltó bókban formulázza azt a benyomást, amelyet a magyar nép és a magyar föld megismerése lelkében hátra hagyott. Woenig különben már kedvező véleménynyel eltelten lépte át a háromszinű háttársorompót. Elábrándozik a negyvennyolczas évek emlékein, átérzi a pusztai poézist, megcsodálja a magyar nép ősi erényit és meglepetten tapasztalja, hogy az a romantikus káosz, a melyben impressziói gomolyognak, a magyar népdalban jut kifejezésre. — A lőtet, a melyet Klamroth A. illusztrált szépen, népdal-idézetekkel van tele, a címe is a „Kilapom, kalapom csurgóra“ szövegű nótá kottáiból van összeállítva. — A kötetet a szerzőnk „A r v a l á n y h a j“ című német költenéye nyitja meg és egy verses allegóriája fejezi be, a melyben Hungaria asszony, harczedett újáról környékezve, megjelenik az álmodó poéta előtt. A könyv főleg Kecskeméttel, D e b r e c e n n e l, a H o r t o b á g y g y a l továbbá a pusztai élettel és a tiszai halászsokkal foglalkozik. Olvasóinknak mutatoul lefordítjuk Woenig reflexióit, a melyek debreczeni útját kísérték. „Hol és mikor is csendült meg fülemben anny erővel a D e b r e c z e n - n é v? Évtizedek multak elazóta. A barby-i királyi szeminárium hetedik osztályában történt, és ő, a ki Debreczenről beszélt, a geografia és irodalomtörténet népszerű tanítója volt, Günther Joachim dr. nagy tudományú és igazi férfierényekben gazdag ember. Előadásán jellemezte e város jelentőségét a magyar földe idején. Ez neki való volt, mert Günther dr. maga is öreg negyvennyolczas volt. Mint fiatal, reményteljes magándózens elhagyta a Saale mellett Halle alma mater-jét és a forradalom viharos hullámai közé vetette magát, hogy ott a fiatal Németországgal ezreivel egyetemben hajótörést szenvedjen és fényes pályáját földalozza szabadságszerzetének . . . Mint hajótörött elhagyottan és elkeseredetten ült most a kis vidéki város csendes zátonyán. Az öregre gondoltam és azokra a földrajzi órákra, melyeket forró nyári napokon tartott, miközben a gyorsvonat most végig vágatott a pusztán és a tősgyökeres magyar városba vitt. Visszaemlékeztem egy képre is, egy rég feledett képre. Kis, falusi otthonunk falán függött, üveg alatt. Kossuth bucsuja a csapataitól volt az egyszerű szines nyomat német és magyar címe. Apa idehozta a hajókajútól, mivel a hamburgi parti rendőrség kifogást emelt ellene . . . Ehhez a képhez, a melyet mint gyerek gyakran szemlélgettem és a melynek minden egyes harczos alakját jól bevéstem az emlékezetembe, öreg tanítóm eleven leírása adta meg a magyarázatot. Debreczen és Kossuth, ez a két név örökké össze van kapcsolva a magyar nemzet politikai történetében. A debreczeni főtemplomban hirdette ki Kossuth Lajos 1849 ápril 14-én Magyarország függetlenségét és ugyanez évi augusztus 2-ikán a debreczeni szerencsétlen csatában sok bátor honvéd halt meg a becsület mezején, az oroszok elleni gyilkos élet-haláltusában.

Debreczen nemcsak régi város, hanem historiai város is és érdekes multjának sok jelenete elevenedett meg emlékezetemben, mikor a kálvinista Rómához közeledtem.

A pályaudvar hosszú, alacsony előcsarnokában, a melyet a gyorsvonat megérkezésekor elzártak, tarka ember-árr hullámzott. A mezei munkások, a munkásnők és gyerekek százai, a kik a zónatarifa áldásos fennállása óta nemcsak az Alföld legtávolabbi részeiből, hanem Oláhországból, Szerbiából és a Bánáthól is mozgósíthatók, — ott feküdtek, ültek, álltak és szalagáltak a zsákok, csomagok és szerszámok torlaszai közt. A kaszákat és az eredeti, széles, háromágu favillákat, kötelekkel és szijakkal összebogozták és a csarnok faoszlopainak támasztották. A bundák és a cizfrazürök rakásszámra heverték a kövezeten elszórva, mert az erőteljes napharmitott alakok az irtóztató hőségben, a hőmérő 32 fok R. melegezt mutatott. Ivetették a nélkülözhető ruhadarabokat, minek következtében a férfiak izmos testüket, az asszonyok telt s mégis karcus idomaikat majdnem leplezetlenül mutatták. És a pusztá sokféle, tarka népviseletét viselő emberek közt Debreczen elegáns világa mozgott, a nagyváros legdivatosabb ruházatában. A vidékies és a divatos közti ellentét a városban magán is visszatükröződik és ezt az ellentétet

sehol sem talá-
éppen itt.

— Isten

vetés közepett

Ó boldog

a piac-utcát,

viskóidat, a m

ke alatt, Debr

a pompás ház

széles kocsiút,

a gőzvasut sír

soroktól szegé

ról nem hiány

megállóhelyei

nél kellemes

több emeleti

lipcei Feiskh

tornyocskák e

képét adja.“

— Debr

tartatott meg

deinek jövő é

V é r t e s s y

ség részéről

volt jelen. A

árakban adat

föld (2 hol

V á r a d i S

k é p i k o r

ket R o s e n

bérösszegért

János bérlet

tési kötelezet

d ó r a (Dob

v e r e s ; az

volt a kikiál

1710 frtra, a

kezébe men

c s á r d á t

vette bérbe.

összeget fize

bérletét 100

nos nyerte c

s o h n Dávi

eddig fizetet

A többi, ár

árvereztek, a

meghatározó

tett ki. A m

bérletei csal

lesznek jog

— Haj

f. hó 12 én

g e n f e l d

voltak: R á

Sándor fője

ügyész. —

15 től aug.

mutattatván

igazgatási t

lyek közül

kos 57 dar

gyűlés előtt

v a s z é k

tézést nyert

és h-u j v

lentési tud

ságnál ugy

naplók ren

zett tanács

látatott; F

olyan nagy

elintézésé

fölvitva H.

a hátraléko

erélyesen a

nagyszámu

Az iparügy

fató-könyve

ennek, a le

ülésen leen

— K

nagyváradi

A l b a c h

polgármes

véd, város

nak közgy

mére, hog

k ö z e K

ilyet megé

hát valjon

csos ur ol

1892/261

3-4. lap a híj bñ

sehol sem találtam annyira feltűnőnek, mint éppen itt.

— Isten hozta, földi! hangzott vidám nevetés közepett a fogadói kocsi egyikéből... Ó boldogult Günther dr. ha láthatad volna a piacz-utczáat, visszavontad volna összes nádviskóidat, a melyekkel akkor, ama földrajzi lezke alatt, Debreczent fölépítetted! Széles, aszfalt a pompás házsorok mentén, minő a két oldalon széles kocsiút, a mely balkéz felől helyet enged a gőzvasut sinjeinek. a közepén árnyas akácfa-soroktól szegélyezett sétatér maradt — a melyről nem hiányoznak a padok és a bérkocsik megállóhelyei — a hol napfényűl és holdfényűl kellemes séta és pihenés esik, elegáns boltok több emeletű lakóházak, divatos kávéházak a lipesei Feiskhe és Bauer mintájára, a tornyok és tornyocskák egész erdeje — mindez a nagyváros képét adja.

— Debreczen városa árverel. Ma délelőtt tartatott meg a város külső korcsmáinak és földjeinek jövő évi bérletére az árlejtés. Az árlejtést Vértessy István főjegyző vezette; az ügyészség részéről Dr. Magoss György v. t. alügyész volt jelen. Az egyes objektumok a következő árakban adtak bérbe: A Holcsyféle új föld (2 hold) 18 frt bérben az előbbi bérlő: Váradi Sándor kezében maradt. A látóképikorcsmát és a hozzá tartozó földet Rosenfeld Mihály vette bérbe 1203 frt bérösszegért; a „Luda s“ csapszék ifj. Nagy János bérletébe ment át 665 frt bérösszeg fizetési kötelezettségével. A nagyerdei Vigadóra (Dobos-pavillon) élénk volt az árverés; az eddig fizetett bérösszeg: 1150 frt volt a kikiáltási ár és fölment az ajánlott összeg 1710 frtra, mely összegben Németh András kezébe ment át a bérlet. — A gugyori csárdát Hidvéger Mihály 1055 forintért vette bérbe. (Eddig a csárdáért 1300 forint bérösszeget fizettek.) A honvéd-barakk káptalan bérletét 100 forint bérösszeggel Tihanyi János nyerte el. A Kadarcsi vendéglőre Helfersohn Dávid árverelt sikerrel, amennyiben az eddig fizetett 3103 frt 2501 ftban kezén maradt. A többi, árverés alá kitűzött objektumokra nem árvereztek, azért ezek elárverezése egy másik, meghatározandó napon tartandó árverésre tűzött ki. A mai árverésen bérbeadott objektumok bérletei csak a városi tanács határozatai után lesznek jogérvényeseknek kimondva.

— Hajdumegye központi számonkérő széke f. hó 12 én délelőtt tartotta ülését, gróf Degeföld József főispán elnökölte alatt. Jelen voltak: Rákosy Gyula kir. tan. alispán, Fekete Sándor főjegyző és Szöllősy János m. főügyész. — A megyei közigazgatásnak f. év ápril 15 től aug. 15-ig terjedő időre szóló ügyforgalma mutatván be, kitűnt, hogy szorosan vett közigazgatási ügydarab 3590 darab érkezett be, melyek közül 3533 darab intézettel el. A hátralékos 57 darab a f. hó 23-án megtartandó közgyűlés előtt fog tárgyalatni. — A központi árvaszékhöz beérkezett 4369 ügydarab, elintéztetést nyert 4297 darab. — A h. n. á. d. v. r. i. és h. u. j. v. r. o. s. i. járásk főszolgabírának jelentései tudomásul vétetnek, mindkét szolgabíró-ságnál úgy a pénzkezelési, mint a rendbirsági naplók rendben találtak. — A megye rendezett tanácsu városainak ügykezelése rendben találtak; H. S. z. o. b. o. s. l. o. városában azonban olyan nagyszámú hátralék mutatkozott az ügyek elintézésében, hogy a központi számonkérőszék fölhívta H. S. z. o. b. o. s. l. o. polgármesterét, hogy a hátralékos ügyek elintézése iránt sürgősen és erőlyesen aként intézkedjék, hogy jövőre ilyen nagyszámú (134 drb) hátralék elő ne forduljon. Az iparügyekről és iparkihágásokról vezetett igaztató-könyvet nem hozta magával a polgármester, ennek, a legközelebb tartandó számonkérőszéki ülésen leendő bemutatására utasított.

— Kossuth ünneplése és a tapintat. A nagyvárad gyászmagyarok babérjait megirigyelte Albach kir. tanácsos ur, kincses Kolozsvár polgármestere, azt felelvén Benel Ferencz ügyvéd, városi képviselőnek és Dr. Tutsek Sándornak közgyűlés összehívását szorgalmazó kérelmére, hogy: „Kolozsvárnak, sem mi köze Kossuthoz!” — Arczpirító dolog ilyet megérni minden magyar embernek. — De hát valjon egyedül Albach Géza kir. tanácsos ur okolható-é azért, hogy ilyenek megtör-

ténhetnek? Felelet, nem. Azok az urak is hibásak, a kik ily tapintatlan fellépésükkel engedik porba rántani Kossuth nagy nevét. — És épen oly egyének, kiknek állásuknál fogva is tudni kellene, hogy városi rendkívüli közgyűlés egybehívását a polgármester vagy főispán nem kétbizottsági tag szóbeli kérelmére köteles egybehívni. Könnyű volt tehát Albachnak őket elutasítani. — Tanulhatott volna ugy Nagyvárad, mint Kolozsvár Debreczentől, a czívis városától, mely akkor is tapintatosan járt el, midőn Kossuth Lajost diszpolgárrá választotta a törvényhatóság; most is, amidőn 90-dik születési évfordulója megünneplését a „Csokonai kör“ és „Dalegylet“ által a társadalom vette kezébe.

— A színházi bizottság következtelensége. Nem szívesen foglalkozunk ismételten a színházi bizottság jámborságával, mert a közönség azokból, a kiket úgy mi, mint laptársaink a bizottságnak legutóbbi üléséről hoztunk, elégségesen meggyőződhetünk, hogy biz' annak a bizottságnak vannak tisztos emberek tagjai, a kik a színházhoz semmit sem értenek. A legutóbbi ülésről hozott tudósításunk — hála a színházi bizottság erélytelenségének — magánaton beszerzett információk alapján készülvén, — alább adjuk a hivatalos jegyzőkönyvnek azokat a részleteit, melyek olyan élesen kifejezik a t. színházi bizottság következtelenségét, hogy mi fölöslegesnek tartjuk, hogy még kommentárt is fűzzünk hozzá. A jegyzőkönyv így szól:

„A bizottság a keterjesztett névsort vizsgálat és tárgyalás alá vévén, első sorban a művezetésre nézve azon észre vételt teszi, hogy az elmúlt színi idény műsora egy általában nem felelt meg a műigényeknek s a művezetés most is ugyan azon kezekre lévén bizva: a bizottság szükségesnek tartja, hogy a színiigazgató havonként előre munka programot adjon, a melyben a társulatnak egy havi működése legalább a főbb vonásokban körvonala legyen s megjelöltesseken azon régiebb és újabb darabok, melyek előadásra kitűzettek, — fen maradván ezen felül a színiigazgatónak azon kötelessége, hogy részletes heti műsort adjon. — A társulatra nézve általában az a megjegyzése van a bizottságnak, hogy az elég nagy és népes, egyes szerep körök megfelelőleg vannak bétöltve, sőt némelyik túl is van terhelve, azoknak mimódon történt bétöltését illetőleg azonban, — melyek a bizottság 11/892 sz. határozatában megjelölve vannak, — a bizottság magát nem képes tájékoztatni, mivel az illető új tagok a bizottság előtt teljesen ismeretlenek s szükségosnek találja, hogy ezen kérdésekre nézve a színiigazgató meghallgattassék. mivégből a f. hó 18-ára újabb ülés hivandó össze s arra Leszkay András színiigazgató által adott felvilágosítások és előterjesztések alapján megállapítja a bizottság, hogy az 1892/3 ik évi színi idényre szervezett színtársulat, melynek névsora a 6782/1892 sz. alatt bemutatott, — a szerződés 17. pontjában foglalt feltételeknek megfelel. — A mennyiben pedig a színházi műsor készítése — a mult évi tapasztaláson okulva nagyobb ellenőrzést igényel: e tekintetben oly módon rendelkezik a bizottság, hogy minden hónap első szombat napján délután 4 órákor ülést fog tartani s ugy a havi munka program, mint a heti műsor Boczkó Sámuel, Komlóssy Dezső, és Zöld Mihály bizottsági tagok közbe jöttével készitendő el és a havi üléseken előlegesen a színházi felügyelő utján bemutatandó.

— Városi egylet — Pécsett. Ott is megbukott, mint Debreczenben. — Jobban mondvá a belügyminiszter nem hagyta jóvá alapszabályait, — holott egészen a pozsonyi egylet mintájára készült, melyet pedig évekkal ezelőtt ugyanaz a belügyminiszterium helybenhagyott. A debreczeni városi egylet is csaknem egészen átvette a „fővárosi egylett“ alapszabályait s még sem hagyta jóvá a belügyminiszter, hogy miért, azt máig sem tudja pontosan a közönség. Pécsett utjolak felterjesztik a szabályokat s ha ekkor sem hagyja jóvá, mennek vele az országgyűlésre. Kivévéen azt az egy esetet, ha ott is el nem kedvetlenednek — mint nálunk Debreczenben.

— Törvényszéki végtárgyalások. A törvényszéknél a következő egyek vannak végtárgyalásra kitűzve. Szeptember 14: Schrammer Frigyes magánlaksértés, Tandinges Ignác, idegen vagyon rongálás; Bakó Pittyke Dávid, lopás; Veres József, lopás. — Szeptember hó 15-kén: Batori Gáborné, hamis vád; (tárgyalást követőleg kir. táblai és kuriai ítélet kihirdetések). — Szeptember hó 16-dikán: Holló Lajos, szándékos emberölés; — Hraboszkó Györgyné: Tar Zsuzsánna, gondatianságból ok. emb. ölés; Oláh Gyula zsarolás; Nagy László s társai lopás.

— A kereskedelmi akadémián, ahol is ma vették kezdetüket a tanítások, tegnap délelőtt megnyitó ünnepély tartatott. A megnyitó ünnepélyen a keresk. akad. tanári karán kívül jelen voltak: Zádor Lajos elnök, Király Ferencz orsz. gy. képviselő, kamarai titkár, Novelly Ede alelnök. — Az ünnepélyes megnyitáson Zádor Lajos hatásos beszédet tartott a fiatalsághoz.

— Halálozás. Következő gyászjelentést vettük: Mély fájdalomtól megtört szívvel tudatjuk a felejtethetlen jó anyának, testvérnek, anyósnak és nagyanyának néhai polgár öz. Rácz István né szül. Nagy Zsuzsánna kszzonynak élete 80-ik évében, folyó hó 11-én d. u. 1/2 órákor, hosszas szenvedés után történt gyászos elhunytát. A megboldogult hült tetemei folyó hó 13-án d. u. 3 órákor fogtak az ev. ref. egyház zser-tartása szerint a Szent-Anna-utca 2517. sz. háztól a czepléd-utcai templomban tartandó ima után a czepléd-utcai sírkertben örök nyugalomra helyeztetni. Debreczen, 1892. Szeptember 11-én. Bánatos gyermekei: Rácz Sámuel és neje Vértessy Julianna, Rácz Gábor és neje Vértessy Erzsébet gyermekeivel Rácz József és neje Tornai Terézia, Rácz János. Bánatos testvérei: Seres Mihályné szül. Nagy Mária, Nagy Gábor és neje Balla Erzsébet gyermekeivel, öz. Nagy Bálintné. Áldás és béke lengjen drága porrai felett. A temetést az Erzskoporsógyár-temetkint. rendezi.

— Tót gyermekek az alföldön. A felvidéki magyar közművelődési egyesület tegnap 165 tót gyermeket indított utnak a nyitra-zsámbokrétai járásból, kik részben Nagyköröson, részben H. B. ö. s. z. ö. r. m. y. b. e. n. lesznek ellátáson és a magyar nyelv tanulása végett elhelyezve. Nyitra tegnap, mikor az Alföldre készülő gyermekek szüleikkel együtt, mind egybe voltak gyűlve, négy igazgató jelent meg köztük, a kik mindenféle hazug ijesztgetésekkel és rémképekkel igyekeztek a szülőket rábírai, hogy gyerekeiket ne küldjék az Alföldre. Az igazgatásnak az lett az eredménye, hogy hat gyerek az éjjel szüleivel visszazökött falujába. A szolgabíró értesülvén az igazgatásról, csendőroket küldött a konkolyhintó agitatorokért. Három elmenekült, de egyet sikerült Machai József tőkés-ujfalusi kath. plébános küldte s bizta meg, hogy az expedició ellen izgassanak, azt mondván, hogy a magyarok pogányok, a kik gyermekeiket eke elé fogják.

— Színészeink működéséről a Szépfalu-di-Örlosi Ferencz, hirneves írónk szerkesztésében megjelenő „Máramarosi Lapok“ a következőket írja, a szerkesztő írói-jege alatt: „(Ö.) A saison második felében is jól benne vagyunk, maholnap a végére érünk és még sem mutatkozik az igazgatóság részéről az az igyekezet, hogy a legutóbb kissé megesapant érdeklődést új válogatott darabokkal éleszsze. A repertoire, mint általánosan emlegetik — nem igen sűrűn hozza színpadra avonzó színműveket s operetteket, hanem felmelegit jó és rossz darabokat egyaránt. A jó, értékes darabok felújítása jó, alkalom adtán még dicséretreméltó is lehet, de a gyöngéke már elhibázott, meg nem állható számítás. — A közönséget szoktatni, nem elsököttatni kell, mert azután a legkitűnőbb művekkel, a legpompásabb előadásokkal sem lehet visszatérni. Különösen bös szantólag hat a kirdetett új darabok előadásának elmaradása s ócskaságokkal vagy már többszöri ismétléssel való pótlása. Mert azt nem akarjuk a debreczeni igazgatóságról vagy művezetéséről föl sem tenni, hogy a szigeti közönség mindennel való megelégedését akarná kiforszírozni. A zenekar

legujabban bekövetkezett hiányossága pedig már nagyon erre mutat. — Tehát a szigetiek rövid öt hét alatt végig látták az egész híres műsort és ilyen rövid idő alatt is tudatára ébredtek annak, a mit mi Debreczenben már régen tudtunk. — Az ujonnan szerződött tagokról így ír nevezett lapjárunk: „A siroki románcz-ban a palóc leányt Pártos Etel igen ügyesen ábrázolta, úgy beszédben, mint egész játékában, csengő szép hangjával pedig nem egy újrázást provokált. Hangja behizelgő, érzelmes, a dal sajátosságát bírja, van nem mindennapi érzéke a magyar dal előadása iránt. — „A virágakadás-ban a fiatal leányka szerepében Emődy Irén mutatta meg magát igen előnyösen. Csinos szinpadi alak, kifejező szem, szabályos arc, jó hang, friss kedély: ez biztosítja a jó hatást. A közönség a gyermekes kedély, természetes játék bemutatását tapssal fogadta, kísérte.

— **Főiskolai hírek.** Az ősi kollégium tantermeit tegnaptól kezdve elfoglalta a tanuló ifjuság, az udvarok megnépesültek a tudomány-szomjas ifjak csoportjaival. Két hónapi szünet után újra beleköltözött az élet a kollégiumba. — A főiskolai tornaegylet tagjai f. hó 14-én gyűlést fognak tartani a torna teremben, melynek tárgyát Kossuth Lajos 90-ik születés napja alkalmával tartandó ünnepélyen való mikénti részvétel fogja képezni. Ennek öri a lakuló gyűlés volt ma délután 6 órakor a főiskolában. — A könyvtárnok választás alkalmával nagy mozgalomnak néz elébe a fiatalság. Ma d. u. a Kecskeméti párt tartott gyűlést, melyen a választási beszélemdőkön kívül, kinyilatkoztatta a lelkes párt, hogy jelöltjük megválasztása több, mint bizonyos. Igen, de, ha mindenik párt azt mondja!

— **Véres verekedés Szoboszlón.** Levelezőnk Szoboszlóról véres összeütközésről táviratoz. Az ottani tűzoltó-egylet f. hó 11-én a város melletti erdőben táncvizalmat rendezett a fölszerelési költségei fedezéséjévé. Több legény erősen be volt az éj folyamán rugva és köztük, valamint a szolgálaton kívül állott, ugyancsak ott mulatott csendőr-legények között összeütközés történt, melyen egyik csendőr súlyos sérülést szenvedett.

— **Szabadság.** Félig polgári öltözetbe, félig katonai uniformisba öltözött emberek, vonulnak csoportosan a vasúthoz, kalapjukon csinnált-virág bokrétaikkal. Vége a gyakorlatoknak s fokozott jókedvvel indulnak haza, az édes szabadság ölére.

— **A honvéd ellenőrzési szemle** az idén november hó 3., 4. és 5-dikén fog a péterfyai laktanyában megtartatni, míg az utószemle nov. 21-ikén lesz ugyanott. A nevezett vizsgálatokra megjelenni tartoznak az 1880, 81, 82, 83, 84, 86, 88, 90. és 1891-ik években sorozott és a közös hadseregtől a honvédséghez áthelyezett tartalékos katonák és a városunk területén tartozkodó, a fent említett sorozási évekbe tartozó idegen m. kir. honvédek és az osztrák császári Landwehr állományába tartozók.

— **Elégetett hamburgi szállítmány.** Falk T. A. és fia helybeli kereskedő cég czimén tegnap délután a helybeli vasuti állomáshoz Angliából, Hamburgon át egy szállítmány érkezett, mely 320 kgr. fészült gyapjút tartalmazott. A város hatóságának tudomására jutván e szállítmány megérkezése, — intézkedett annak kellő fertőtlenítése iránt. Mivel azonban ez az egészségügyi hatóság szerint lehetetlen, a város tanácsa nevében, Körner Adolf tanácsnok jelentése alapján, Simonffy Imre kir. tan. polgármester az érkezett szállítmány megsemmítését határozta el. — A gyapju ma délután a városon kívül, a kellő óvósabályok figyelembevételével elégettetett. A vasuti teherkocsi, melyben e szállítmány érkezett, alapos desinfectio alá lett véve.

— **Kolerafészkek.** A Czegléd utca egyik kolera fészkek tanyáját a felépitendő paplak szabad telkét, körülkerítette a rendőrség, magas deszka-kerítéssel. Az intézkedés által megszabadult a lakosság a Czegléd-utca egyik, az egészségre ártalmas s a levegőt megfertőző kolerafészektől.

Bárcsak kiterjesztené figyelmét a többi ilyen veszedelmes helyekre is.

— **Furcsa ajánlás.** H. Dorogon egyik polgártársunk temetkezési üzletet nyitott legujabban, melyet a következő érdekes és mulattató körlevélben ajánl a közönség pártfogására: „Kívánom, hogy a jó Isten tartsa meg b. családjával együtt erőben és egészségben, hogy doktorra, patikára, koporsóra és szemfedélre soha szüksége ne legyen, de mivel hogy az ember halandó és senki sem tudhatja, mely perczben mi érheti — tudomására hozom, hogy iparhatóságilag engedélyezett temetkezési üzletemet és koporsó raktáramat újból berendeztem és nálam kapható mindenféle díszes kiállítású koporsó, csipke és perkal szemfedelek, selyem, atlasz és túlpárnák, köntösök, slafrok, csipke és Moll ruhácskák, gyászkendők és sarkosorok a legegyszerűbbtől a legfinomabbig. Koporsóim a legfinomabb anyagból minden színben és kiállításban, az elhunytinak nevével és életkorával aranyozott betűkkel lesznek ellátva, bámulatos olcsó árban. Egyestendeig hitelbe is adom e szükség esetén még továbbis várok. Minthogy saját portékámat árulom és az árak nincsenek reám szabva, a lehető legolcsóbban adhatok mindent.“ Önérzetes mondás; de az még furcsább lenne, ha más portékáit árulná és csakugyan rá lennének az árak szabva. Így csak ő fogja az árakat szabni.

— **Öngyilkos jogász.** Győr ből sürgönyzik, hogy Takács Zoltán, debreczeni illetőségű jogász ott, szerelmi bánatában öngyilkossá lett.

— **Elgázolt asszony.** A kenyéripiacon a Sárközi rövidáru kereskedése mellett egy taliga elütött tegnap egy asszonyt. Az elgázolt asszony kisebb sérüléseket szenvedett.

— **Megostromolt gyümölcs szekér.** Tegnap este felé érdekes jelenetek voltak tanui a piac-utcai járó-kelők. Egy az erdő felől jövő gyümölcs szekeret, melyen ősi baraczk volt felhalmozva, valóságos ostrommal vett körül a nagytöplom előtt a piac-utcai kofa-sereg. — Harajtuk áll, ott nyomban megis kötötték volna az alkut, a vétel-ügyletet, ha a rendőrség nem lép közbe megakadályozni a zsidajgó kofa-népség osztozkodását. De akik azt hiszik, hogy ez által megakadályoztatott a szekér az ostromtól, nagyon csalódnak, mert a kofák körülvéve a szekeret egész triumfussal kísérték azt a Miklós-utczára, hol rövid időn elkapkodtak a maguk számára a gyümölcs árut. — Ez a tény is beigazolja multkorai felszólalásunkat, bár csak rövid időn intézkedne a rendőrség a kofa-jog ellen s bizonyos óraig fentartaná a vásárló közönség számára azt a jogot hogy bizonyos óraig elsőbbséget engedne annak, szükségleteinek közvetlen beszerzésére.

— **A magyar kir. meteorologiai intézet időjelzése szeptember 13-án:**

(Távirati tudósítás. Érk. 3 óra 35 p.)

a = derült, c = száraz, s = hőemelkedés, w = hosszabb ideig állandó.

Legujabb.

Templomavatás.

Mármaros-Szigeten az ev. ref. templom felavatása alkalmából, nagy ünnepélyeségek folynak. Ez ünnepélyeken Kiss Áron püspök és öt esperes kísérelője folytonos kitüntetés tárgya. Lónyay főispán és Szöllösy Antal kir. tanácsos állnak az ünnepélyeket rendező polgárság élén. Tabajdy szatmári lelkész nagyhatású beszédet mondott az új templomban. A különböző felekezetek és nemzetiségek testvéries ölekezése ez a szép alkalom.

A kolera.

A hatóságok a capri-i provenienciákra orvosi vizsgálatot rendeltek el. Számos lakos és utazó elhagyta Caprit. — A capri-i hajókat Nápolyban, Sorrentóban és egyéb

helyeken nem engedik kikötöni. Az az asszony, ki Capriban kolera következtében meghalt, nem régtért vissza Hamburgból, hol fia kolerában meghalt. Ama ház mellett lakott, melyben egy rokona egy héttel előbb kolerában meghalt. Ezeket a házakat egy egészségügyi kordon elzárva tartja. A lakosság egyrésze nagyon fél a kolerától, másrészt pedig aggódik az idegenek elmenekülése miatt.

A legutóbbi jelentések szerint a kolera Oroszországban mindenütt apadóban van. Miután azonban a gyakori orosz ünnepek mindegyike után emelkedni szokott a betegségek száma, a kolerajárvány valószínűleg újra emelkedni fog. A hivatalos statisztika szerint európai Oroszországban eddig 50.000 ember halt meg kolerában.

Hamburgban tegnap 390 megbetegedést és 175 halálesetet jelentettek be. Ebből 204 megbetegedés és 110 halálozás a tegnapi napra, a többi az előző napokra esik. Az elszállított betegek száma tegnap 146, a halottaké 74 volt.

Hamburgból jelentik, hogy ott kiütött a küteges hagymáz és aggasztó mérvben terjed.

Ingatlanok forgalma

a debreczeni kir. törvényszék mint telekkönyvi hatóságnál f. évi szeptember 3-tól szept. 10-ig.

1. Végh János és neje László Zsuzsanna veszik, Károlyi János és neje Takács Mária csapókerti szőlőjét 400 frtéért. — 2. Juhász Lajos és neje Simkó Mária veszik Elek Mihály és társai kis hatvan-utcai 1418. sz. házat 1800 forintért. — 3. Grün Sára Widder Sámuelné veszi Stark Márton ispotály-utca 3478 sz. házat 9500 frtéért. — 4. Erdélyi István veszi Fráter Imre és neje Ercsey Terézia onodói földét 1700 frtéért. 5. Földesi József és neje Asztalos Mária veszik Németi Mihály és neje Tiszai Eszter csapó kerti szőlőjét 232 frtéért. — 6. Szűcs József és neje Oláh Julianna veszik Korcsmáros Dániel és neje Vári Eszter új földét 600 frtéért. — 7. Ormós József és neje Pozsonyi Erzsébet veszik Szabó András és neje Csapó Julianna homok-utcai 3681 sz. házat 1900 frtéért. — 8. Józsa Klára Balogh Jánosné veszi Földesi József és neje Asztalos Mária csapókerti szőlőjét 50 frtéért. — 9. Kis Sándor és neje Kapusi Sára veszik Erdei Györgyné Kis Zsuzsanna homokkerti szőlője egyrészt 300 frtéért. — 10. ifj. Szilágyi Mihály és társai vezzik Nagy Ferencz és neje Fiók Viktória meszena-utcai 546. sz. ház, onodói, új föld és guti kaszálló illetőségét 350 forintért. — 11. Tóth János és neje Kabai Zsófia veszik özv. Beghoffer Istvánné és társai onodói földét 6500 frtéért. — 12. Pongor Jánosné Hegedűs Julianna veszi férje ebisi 6 nyilas tanya birtoka fele részét ajándékozás czimén 3000 frtéért. — 13. Paczelt János és neje Aronics Aloizia veszik Howorka Mátyás tóczóskerti szőlő földét 400 frtéért. — 14. Tolvaj Ferencz és neje Acs Mária veszik, Tóth Sándor és neje Nagy Sára homokkerti szőlője egyrészt 150 frtéért. — 15. Tolvaj Ferencz és neje Acs Mária veszik, Kopusi János homokkerti szőlője egyrészt 80 frtéért.

A közönség köréből.*)

T. Szerkesztő ur! Többszöri felszólalásunk daczára is a kisdédó-utca nyílt árok betömetése még nincs erendelve. Midőn ezt b. tudomására hozni bátorkodom, egyszersmind kérem soraim felvételét b. lapjában, miután a nevezett nyílt árok iszapos vízével, beledobált gyümölcs és más hulladékaival nemcsak a jóízűsét sérti az arra járó-kelőknek, de a dedó-utcai lakosság egészségére ártalmas is.

Tisztelettel
I. N.

*) E rovat alatt közlöttekért nem vállal felelősséget a szerk.

